Ой ти, птичко жолтобоко,

Не клади гнізда високо,

Клади на зеленой травкі,

На молоденькой муравкі.

От ястреб над головою

Висит, хочет ухватить,

Вашею живет он кров’ю,

От, от, кохті он острит.

Стоїт явор над горою,

Все кивает головою;

Буйні вітри повівают,

Руки явору ламают.

А вербочки шумят низько,

Волокут мене до сна,

Тут течет поточек близько,

Видно воду аж до дна.

На что же мні замишляти,

Что в селі родила мати?

Нехай у тих мозок рветься,

Кто високо вгору дметься.

А я буду собі тихо

Коротати милий вік,

Так минет мене все лихо —

Щастлив буду чоловік.